

Lumsk, Om Hundrede Aar Er Alting Glemmt

Jeg driver iaften og tnker og strider,
jeg synes jeg er som en kantret Baad,
og alt hvad jeg jamrer og alt hvad jeg lider
saa ser jeg mig ingen Raad.

Men hvi skal jeg vre s haardt beklemt?

Om hundrede Aar er alting glemt.

Da hopper jeg heller og synger en Vise
og holder mit Liv for en skjn Roman.

Jeg ter ved Gud som en fuldvoksen Rise
og drikker som bare Fan.

Men hvi skal jeg fare med al den Skjmt?

Om hundrede Aar er alting glemt.

Saa stanser jeg virkelig heller Striden
og ganger tilsjs med min pinte Sjl.

Der finder nok Verden mig engang siden
saa bitterlig druknet ihjl.

Men hvi skal jeg ende saa altfor slømt?

Om hundrede Aar er alting glemt.

A nei, det er bedre at rusle og leve
og skrive en Bog til hver kommende Jul
og stige tilslut til en Versets Greve
og d som Romanens Mogul.

Da er der blot dette som gjr mig forstemt:

Om hundrede Aar er alting glemt.